

Arrest

nr. 43 946 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 1 december 2008. U kwam op 20 februari 2009 in België aan, waar u op 16 maart 2009 het statuut van vluchteling aanvraag. U bent in het bezit van uw geboorte-akte.

Uw vader, (V. M.), en moeder (C M.) (OV nr. X) vroegen op 27 februari 2000 samen met uw broers (P. B.) en (J. N.) het statuut van vluchteling aan in België. Op 16 februari 2004 werd uw derde broer, (I. C. A. M.), in Leuven geboren. Op 31 augustus 2005 werd de asielaanvraag van uw ouders door het CGVS afgewezen. Op 8 november 2006 werd deze beslissing door de Vaste Beroepscommissie

bevestigd. Op 02 januari 2007 werd de verblijfssituatie van uw ouders in België geregulariseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens uw verklaringen vluchtte u in 1994 samen met uw ouders uit Rwanda. Uw familie vestigde zich in Nairobi. Jullie asielaanvraag in Kenia werd echter afgewezen. In 2000 trokken uw ouders samen met uw twee broers naar België, waar ze asiel aanvroegen. U bleef in Kenia achter omdat uw familie niet voldoende middelen had om de reis voor iedereen te betalen. U leefde in Kenia bij een vriend, Odjambo, in Naivasha. U voltooide uw secundaire studies aan de Lukenia Academy in 2008. U werd geregeld bedreigd door leden van de Mungiki-sekte, die eisten dat u zich bij hen aansloot. In oktober 2008 werd een deel van de familie van uw vriend vermoord door leden van de Mungiki-sekte. Op het moment van de aanval hadden uw vriend en uzelf zich reeds verborgen. U besloot uit Kenia weg te vluchten en met de hulp van (J. N.), een vriend van de vader van Odjambo, reisde u een week later naar Rwanda. U verbleef in het huis van (J. N.) in Kigali. In november 2008 kwamen leden van de Local Defence Force tot drie maal toe naar uw woning om u te rekruteren. U weigerde echter om hen te vervoegen, omdat het werk u niet aanstaat en omdat u angst had in een oorlog ingezet te worden. Tijdens het derde bezoek werd u vastgebonden en meegenomen naar een bouwvallige woning, waar nog een vijftal andere personen opgesloten waren. U werd ondervraagd over uw afkomst en over mogelijk lidmaatschap van de Mungiki-sekte. U werd hard geslagen. Op de zesde dag werd u naar buiten gesleurd en werd u gezegd dat u kon gaan. Buiten wachtte Joseph Ndwyezu op u, die vermoedelijk de vrijlating had bewerkstelligd. Hij bracht u op 1 december 2008 terug naar Kenia, Nairobi, vanwaar hij u aan een smokkelaar toevertrouwde. U verliet Kenia op 19 februari 2009 en reisde via Qatar en Duitsland naar België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw vluchtrelaas uitermate vaag en inconsistent is. U maakt in het bijzonder niet aannemelijk dat u tussen oktober en december 2008 naar Rwanda terugkeerde. U verklaart dat u uit Kenia naar Rwanda vluchtte in de context van het geweld dat volgde op de verkiezingen in oktober 2008. U zegt dat op het moment van uw vlucht de verkiezingen nog aan de gang waren en dat de winnaar nog niet bekend was gemaakt. (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 5.) Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de verkiezingen (lokale, parlement- en presidentsverkiezingen) plaatsvonden in december 2007. Mwai Kibaki werd in december 2007 tot overwinnaar uitgeroepen waarna er geweld uitbrak dat voortduurde tot februari 2008, toen een akkoord over de vorming van een coalitieregering bereikt werd (zie beschikbare informatie in het administratief dossier). Uw verklaringen over de redenen van uw vlucht naar Rwanda stemmen dan ook niet overeen met de algemeen beschikbare informatie.

Verder kan u de weg die u afgelegd hebt van Kenia tot Kigali niet beschrijven, een weg die u nochtans een tweede maal aflegde bij uw terugkeer naar Kenia. U stelt enkel dat u langs Kampala gekomen bent, maar kan geen andere plaatsen op de weg benoemen. (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 9.)

Over uw verblijf in Kigali kan u enkel zeggen dat u in de 'secteur' (gemeente) Kimisagara verbleef, maar u blijkt verder de stad totaal niet te kennen. U kent de andere 'secteurs' van Kigali niet, u kent geen centrale pleinen, u kan geen kerk benoemen, u kent geen sportstadion en u kan geen enkel groot gebouw in Kigali benoemen. (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 6.) U verklaart dit doordat u nooit buitenkwam gedurende de twee maanden dat u in Rwanda verbleef. Over de reden waarom u nooit naar buiten kwam legt u echter vage en inconsistente verklaringen af. U zegt dat u niet naar buiten kwam omdat u geen documenten had. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, blijkt evenwel dat u de lokale autoriteiten nooit benaderd hebt om documenten te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 5). Uw verklaring dat u dit niet deed omdat (N.) geen tijd had u erheen te brengen is op zich weinig aannemelijk. U verklaart namelijk wat later dat (N.) wel met u naar Gikongoro ging, gewoon om uw geboorteregio te zien, zonder dat u daar iets bepaald te doen had (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 5.). Het is dan ook niet duidelijk waarom hij u niet tot de lokale administratie zou brengen, voor documenten die voor u van essentieel belang zijn om zich in Rwanda vrij te bewegen en te vestigen, en voor zover u hem daarbij nodig hebt. Uit uw trip naar Gikongoro blijkt bovendien dat u het huis van (N.) wel verliet in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen.

Over uw trip naar Gikongoro zelf bent u ook erg vaag. U kan niet zeggen hoe ver Gikongoro van Kigali is of langs welke plaatsen u komt op weg van Kigali naar Gikongoro (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 5.). Het is verder bevreemdend dat u naar Gikongoro ging omdat het de plaats is waar u geboren bent, maar toen u daar was in het geheel niet naar uw ouderlijke woning geïnformeerd hebt en niet weet of het nog eigendom is van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 5-6.). Door deze vage verklaringen komt de geloofwaardigheid dat u inderdaad naar Rwanda bent teruggekeerd verder op de helling te staan.

Dit blijkt voorts ook uit het feit dat u geen namen van kranten of radiozenders in Rwanda kent. Zelfs over de naam van het enige televisiestation, het voor de hand liggende 'TV Rwanda', bent u niet zeker. (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 6.)

Over de **problemen die u tijdens uw verblijf in Rwanda** zou gekend hebben legt u eveneens erg vage en onsamenhangende verklaringen af. U verklaart dat mensen van de 'Local Defense Force' (LDF) naar uw woning kwamen om u te rekruteren en dat ze u tijdens een derde bezoek gedurende zes dagen opsloten in een huis. U weet niet of doelgericht naar u gezocht werd, of dat alle huizen in de omgeving werden afgezocht. Dit is nochtans belangrijke informatie die u in staat zou stellen om te weten op welke wijze en in welke mate u door hen gezocht werd, informatie die u bovendien gemakkelijk kon verkrijgen door u te informeren (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 7-8).

U weigerde de LDF te vervoegen omdat u op TV had gezien dat er jonge gewapende mannen in Oost-Congo aanwezig zijn. U weet echter niet of deze jonge mannen verbonden waren met de LDF. U kan niet zeggen welke de activiteiten van het LDF zijn. Ook kan u het uniform van de LDF niet beschrijven. U weet niet of leden van de LDF betaald worden voor hun functie of hoeveel. U kent niemand van de LDF-afdeling die u wou rekruteren. (Zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 7-8). Van iemand die herhaaldelijk geweigerd heeft de LDF te vervoegen en omwille daarvan beslist zijn land te verlaten kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich beter zou informeren over deze essentiële elementen van deze organisatie (de aard van de organisatie, wat de leden doen, hoe ze eruit zien, of ze betaald worden, hoe mensen gerekruteerd worden of wie de leden en verantwoordelijke voor de LDF zijn in de regio).

Verder dient in verband met uw detentie opgemerkt te worden dat u geen van de namen kent van de 5 andere personen met wie u gedurende 6 dagen de cel deelde, noch weet u waarom zij daar opgesloten waren (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 8). U weet niet waarom u werd vrijgelaten of onder welke voorwaarden. U zou hierover nooit met Ndayezuru gesproken hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 9/10/2009, p. 8), alhoewel het opnieuw informatie betreft die uiterst belangrijk is om uw mogelijke toekomstige vervolging in Rwanda juist te kunnen inschatten.

Omdat u uw terugkeer naar Rwanda niet aannemelijk hebt gemaakt, kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, dat volledig betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan na uw beweerde terugkeer naar Rwanda.

Het feit dat u in 1994 samen met uw familie uit Rwanda vluchtte vormt op zich geen aanwijzing van een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Rwanda. Sinds 1994 is de situatie in Rwanda grondig veranderd en u haalt zelf ook geen elementen aan die erop zouden wijzen dat uw vrees in geval van een terugkeer in verband staat met de feiten die leidden tot uw vlucht van uw familie uit Rwanda in 1994.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen het bovenstaande niet wijzigen. Uw geboorte-akte en de identiteitskaart van uw vader hebben enkel betrekking op uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, die in de motieven van deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het schoolrapport van de Lukenya Academy bevestigt dat u in 2006 in Kenia studeerde maar bevat geen aanwijzing dat u nadien inderdaad naar Rwanda terugkeerde. Ook het email-bericht van UNHCR dat u op 27 oktober 2009 naar het CGVS doorstuurde, heeft enkel betrekking op het verblijf van u en uw familie in Kenia. Het bericht stelt dat de asielaanvraag van uw familie in Kenia in beroep werd afgewezen. Het bericht bevestigt echter op geen enkele manier dat u nadien inderdaad naar Rwanda terugkeerde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat **het verblijf van uw vader (V. M.), moeder (C. M.) (OV nr. 4.932.848) en uw broers (P. B.), (J. N.) en (I. C. A. M.) op 2 januari 2007 in België door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geregulariseerd.**

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en is van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de tegenstrijdigheid over de periode waarin verzoeker Kenia heeft verlaten en naar Rwanda is gegaan, verklaart verzoeker dat hij zich vergist heeft. Hij herhaalt dat hij in oktober 2008 naar Rwanda terugkeerde en stelt dat de verkiezingen van december 2007 reeds voorbij waren. Het was een woelige

periode in Naivasha, zowel tijdens als na de verkiezingen. Het feit dat de Mungiki-groepering de pleegouders van verzoeker vermoord hebben, hebben hem verward.

Zijn vage informatie met betrekking tot zijn terugkeer naar Rwanda verklaart verzoeker door het feit dat hij Rwanda reeds in 1994 heeft verlaten. Hij leefde sindsdien illegaal in Kenia. Nadat zijn pleegouders vermoord werden zocht verzoeker samen met de overlevende zoon van de familie bescherming bij het hoofdbureau van de politie van Naivasha (Kenia). Aangezien hij er illegaal was, zat er niets anders op dan naar Rwanda terug te keren. Wegens zijn beperkte kennis van het Kinyarwanda en zijn beperkte kennis van het land werd hij geholpen door een Rwandese vrachtwagenchauffeur, Joseph Nduwayezu. Die bracht hem, verstopt achterin de truck, naar Rwanda. Gezien deze omstandigheden heeft hij geen kennis van de route; hij weet enkel dat ze via Kampala kwam. Eenmaal aangekomen in Kigali verbleef verzoeker voornamelijk in het huis van Nduwayezu, hij werkte er als huishoudhulp. Bovendien was het te gevaarlijk om het huis te verlaten zonder enige identiteitsdocumenten. Een beperkt aantal keren verliet verzoeker het huis om naar Kigali en Gikongoro te gaan. Daarom kan hij geen informatie geven over de secteurs (gemeentes) van Kigali, centrale pleinen, kerken, sportstadions of grote gebouwen in Kigali.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij zich wel degelijk tot de autoriteiten in Kigali heeft gewend voor het bekomen van een Rwandees identiteitsdocument. Hiervoor had hij een bewijs van goed gedrag en zeden en andere documenten nodig van de Gacaca van zijn geboorteplaats. Toen hij zich tot de Gacaca van Gikongoro richtte om deze documenten te bekomen, weigerde men hem deze af te leveren omdat men niet over zijn "whereabouts" beschikte en omdat zijn ouders zouden verdacht worden van activiteiten binnen de genocide.

Verzoeker verklaart dat hij na enkele weken bezoek van de LDF kreeg in het huis van Nduwayezu. Ze merkten verzoekers vreemde accent op en vroegen waar hij vandaan komt en of hij contacten had met Mungiki. Na enkele bezoeken waarbij ze eisten dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten en mee naar de oorlog zou gaan, namen ze hem met geweld mee. Ze brachten hem naar een afgelegen huis waar zich nog vijf andere gevangenen bevonden. Hij werd regelmatig ondervraagd en daarbij hardhandig aangepakt en geslagen. Het was voor de gevangenen verboden te spreken met elkaar, anders werden ze aangepakt door de bewakers. Daarom kon verzoeker geen informatie geven over de andere aanwezige personen. Na enkele dagen werd verzoeker bevrijd door tussenkomst van Nduwayezu. Omdat de LDF nu op de hoogte was van verzoekers verblijf in Rwanda en omwille van het feit dat hij niet in het bezit was van identiteitsdocumenten, besloot Nduwayezu dat het te gevaarlijk was voor verzoeker om in Rwanda te blijven. Bij zijn volgende trip naar Kenia nam hij verzoeker weer mee.

Verzoekers volledige familie heeft Rwanda verlaten. Bij een terugkeer naar Rwanda komt verzoeker in een zeer kwetsbare situatie terecht. Bovendien verbleef hij illegaal in Kenia. Zijn ouders hadden in het verleden reeds gepoogd een verblijfsrecht te bekomen zonder succes. Verzoeker had in dat kader reeds een aantal documenten van het UNHCR voorgelegd om dit te staven.

Verzoeker stelt nogmaals dat hij in Kigali geprobeerd heeft identiteitsdocumenten te bekomen. Hiervoor diende hij echter over een bewijs van goed gedrag en zeden te beschikken. Dit document diende hij aan te vragen bij de Gacaca van zijn geboorteplaats te Gikongoro. Aangezien verzoeker niet gekend is bij deze instanties en ze niet op de hoogte zijn van zijn "whereabouts" weigerden ze hem documenten af te leveren. Bovendien stelde men vragen over de vermeende activiteiten van zijn ouders tijdens de genocide. Ten slotte verwijst verzoeker naar het US Departement of State, Country Reports on Human Rights Practices van 2007 en naar het Nederlands Algemeen ambtsbericht van juli 2006 om aan te tonen dat er in Rwanda problemen zijn en dat de LDF zijn boekje te buiten gaat en zijn machtspositie misbruikt. Bijgevolg vond verzoeker het veel te gevaarlijk om verder in Rwanda te blijven. Hij vreesde er voor zijn leven.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten

onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker slechts voor het eerst in zijn verzoekschrift melding maakt van het feit dat hij in Rwanda getracht heeft identiteitsdocumenten te bekomen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op de vraag *“Hebt u de autoriteiten ooit benaderd om documenten te krijgen?”* antwoordde: *“Nee, N. was bezig, ik bleef binnen, hij zei mij dat we konden gaan wanneer hij tijd zou hebben”* (administratief dossier, stuk 4, p.5). Derhalve is de bewering in het verzoekschrift dat hij *“zich wel degelijk tot de autoriteiten in Kigali gewend heeft voor het bekomen van een Rwandees identiteitsdocument. Hiervoor had hij een bewijs van goed gedrag en zeden en andere documenten nodig van de Gacaca van zijn geboorteplaats”* en dat *“hij zich tot de Gacaca van Gikongoro richtte om deze documenten te bekomen”*, mede in aanmerking genomen dat hij omtrent zijn beweerd bezoek aan Gikongoro op het CGVS verklaarde *“daar niets gedaan [te hebben]”* (ibid.), een post-factum argument dat geen weerslag vindt in het administratief dossier.

Aangaande verzoekers relaas waarbij hij verklaart driemaal het bezoek te hebben gehad van de Local Defence Force (LDF) en hij tijdens het laatste bezoek voor zes dagen werd opgesloten en dit alles om hem te dwingen toe treden tot de LDF, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie niet blijkt dat de LDF zijn toevlucht neemt tot gedwongen rekrutering. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij (i) geen idee heeft over de structuur van de LDF (ii) geen kennis heeft over hun activiteiten of welk uniform zij dragen (iii) geen naam kent van een persoon die hem trachtte te rekruteren (iii) onwetend is of een functie bij de LDF vergoed wordt of niet (iv) zelfs helemaal niet weet hoe N., met wie hij naderhand naar Kenia zou zijn teruggereisd, hem zou hebben vrij gekregen (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Deze vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid daar van hem verwacht kan worden zich, gelet op de zwaarwichtigheid van de gebeurtenissen die hem zouden zijn overkomen, dienaangaande in te lichten.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas inzake de gedwongen rekrutering door de LDF tijdens zijn beweerd verblijf in 2008 in Kigali - ongeacht of verzoeker al dan niet tussen Kenia en Rwanda heeft gereisd in 2008 - maakt verzoeker het niet plausibel dat het voor hem *“(…) dan ook veel te gevaarlijk [was] om verder in Rwanda te blijven”* en hij *“(…) vreesde voor zijn leven en fysieke integriteit in Rwanda (…)”*.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan voormelde vaststellingen om de ongegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Rwanda vast te stellen.

Verzoekers relaas inzake hetgeen hem overkomen zou zijn in Kenia is niet dienstig ter beoordeling van zijn vrees voor vervolging daar deze dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, te dezen Rwanda.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS